

ἀλεποπούρδι τό, Κεφαλλ. ἀλεπουπόρδι Κεφαλλ.
ἀλιποπούρδι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποπορδή.

Τὸ φυτὸν ἀλεποπορδή, ὁ ἰδ. [**]

ἀλεπός ὁ, ἀλωπός Ἰκαρ. Κύπρ. Ρόδ. κ. ἄ. ἀλου-
πός Κύπρ. ἀλ'πός Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Λεπεν.)
κ. ἄ. ἀωπός Καππ. ἀλεπός Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τόνγ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Χίος
ἀλιπός Λέσβ. ἀπός Καππ. (Ἀφσάρ. Φάρασ.) ἀλαπός
Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀλωπός. Ὡς οὐσ. ἡ λ. ἤδη μεταγν.
Πβ. καὶ μεσν. ἐπών. Ἀλωπός.

1) Τὸ ζῶον ἀλώπηξ πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀφσάρ. Φάρασ.
κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ.
Σαράχ. Τόνγ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἦρτεν ὁ ἀλουπὸς τῶν*
μᾶς ἐλάωσεν τὲς ὄρνιθες (ἐξετρέλλανε) Κύπρ. *Τοῦ ἀποῦ τὰ*
τζίριγματα (τῆς ἀλώπεκος αἱ ὠρυγαί) Φάρασ. || Παροιμ.
Ἐβάλασιν τὸν ἀλουπὸν νὰ βλέπη τὲς ὄρνιθες (ἐπὶ ἐκείνων οἱ
ὁποῖοι ἀπερισκέπτως ἐμπιστεύονται χρήματα ἢ ἀναθέτουν
ἐπιμέλειάν τινα εἰς πονηρὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶναι βέβαιον
ὅτι θὰ σφετερισθῇ τὰ χρήματα καὶ θὰ ἀποδειχθῇ ἄπιστος)
Κύπρ. *Ἀλεπὸν τρώει κ' ἡ ζεπίρα πρέσκειται* (ἡ ἀλώπηξ τρώ-
γει καὶ ἡ ἰκτίς πρήσκειται. Ἡ παροιμ. λεγομένη ἐπὶ τοῦ
ἀντὶ ἄλλου τιμωρουμένου προέρχεται ἐκ παραμυθ. καθ' ὃ
ἡ ἰκτίς ἐδάρη ἀνηλεῶς μέχρι ἐξοιδήσεως τοῦ σώματος
διὰ ἔνοχον πρᾶξιν τῆς ἀλώπεκος, ἡ ὁποία κατώρθωσεν
ἐπιτηδείως νὰ συγκαλύψῃ ἑαυτήν καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἐκεί-
νην ὡς ἔνοχον) Χαλδ. *Ὡσπου νὰ πῇ ὁ ἀλουπὸς πάου πάου,*
τὴν βούναν του ἐβάλαν τὴν (βούνα = γούνα, δέρμα. Ἐπὶ
τῶν ἀμελῶν, οἱ ὁποῖοι καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν
καὶ ἐπιτηδείων ἀντιπάλων) Κύπρ. || Ἄσμ.

Καὶ τὸ πουτ-τὶν ἀρμάζουν το μὲς' ὅς τὸν τῶν τῶν τοῦ θέρου
καὶ κάμνουν τὰ μουντούμα του σὰν τ' ἀλουποῦ τοῦ γέρου

Κύπρ. Πολλαχοῦ ἡ λ. μεταφ. ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ πανούρ-
γου ἢ τοῦ κλέπτου. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
Ἀλωπός Καρ. *Ἀλουπ-πός* Κύπρ. *Ἀλεπός* Πόντ. (Τόνγ.)
Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλέπα. 2) Τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος
Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀρχ. ἀλώπηξ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλεπγά. 3) Ὁ ἀγγέλλων εἰς τὴν
οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ὅτι προσεγγίζουσιν οἱ παραλαβόντες
τὴν νύμφην (ὅταν αὕτη εἶναι ἐκ μακρικοῦ χωρίου) διὰ νὰ
τοὺς ὑποδεχθῶν με πυροβολισμούς (καὶ ὁ ἀγγελιοφόρος
οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν γαμήλιον πομπήν, ἀποσπώμενος δὲ
ἀπ' αὐτῆς προπορεύεται ταχύτερον διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν
ἄφιξιν αὐτῆς) Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ.) 4) Ἡ ὁπὴ τοῦ ποδὸς
τοῦ ἀρότρου, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται τὸ ἄκρον τοῦ ἱστο-
βοέως, ὅταν εἶναι τοῦτο ἐξ ἐνὸς ξύλου, ἢ τὸ ἄκρον τοῦ
προσηρτημένου εἰς αὐτὸν ἐπικαμποῦς ξύλου Ρόδ. Στερελλ.
(Λεπεν.) κ. ἄ. 5) Ὑπομόχλιον Ἰκαρ.: *Ἐβάλα ἀλωπὸ γιὰ*
νὰ κυλίω τὴν πέτρα. 6) Ἰλύς, τρυῖς τοῦ ἐλαίου Κύπρ.:
Ἐσύνανεν οὐλον τὸ λάδιν τὸ' ἔμεινεν ποκάτω ὁ ἀλουπός.
Συνών. μούργα. 7) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ,
Τοῦρκος Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Πβ. ἀλεποῦ.

ἀλεποσάιτιον τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεπός καὶ σαῖττα.

Βέλος, διὰ τοῦ ὁποίου φονεύεται ἡ ἀλώπηξ: Ἄσμ.

Κὶ οὐμπαν μαθαίρᾱ σύρκουνταν ὅς σὴν γῆν εἶν' καρφωμένα
κὶ οὐμπαν ἀλεποσάιττα ὅς σὸ χῶμαν καρφωμένα.

ἀλεποσκουλάριον τό, ἀμάρτ. ἀλιπουσκ'λάρ'κον
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ σκουλαρίκι.

Εἶδος χόρτου.

ἀλεπόσπηλο τό, ἀμάρτ. ἀλ'πόσπηλον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ σπήλαιο.

Σπήλαιον χρησιμεῖον ὡς κοίτη ἀλώπεκος. Πβ. *ἀλε-
ποκοίτης I.

ἀλεποτανύζω ἀμάρτ. ἀλιποτανάω Κέρκ. (Αργυράδ.)
ἀλ'πουτανῶ Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἄλιποτανάω Κέρκ. (Αργυράδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τοῦ ρ. τανύζω.

Ἐλκω, τινάσσω βιαίως: *Τήραξε πῶς τὸν ἀλιποτανάει,*
θά τονε ρίξῃ καταῆς! Ἀργυράδ. *Τὸν ἔπιακε καὶ τὸν ἀλι-*
ποτάνησε αὐτόθ. Ἀλιποτάνησέ τονε κομμάτι με τὰ δυό σου
τὰ χέρια αὐτόθ. Συνών. ἀλεποτινάζω A I.

ἀλεπότι ἡ, ἀμάρτ. ἀλεπότι Πόντ. (Οἶν. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπός.

Πονηρία, ὑποκρισία ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀλεπότας ἀτ' κ' ἐγροι-*
κῆς (τὰς πονηρίας του δὲν ἐννοεῖς) Χαλδ. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀλεπιά. Πβ. ἀλεπογανγά.

ἀλεποτίναγμα τό, Ἡπ. ἀλιπουτίναγμα Ἡπ. Στερε-
ελλ. (Ἀκαρναν.) ἀλ'πουτίνασμα Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλεποτινάζω.

Βιαία ὤθησις ἐνθ' ἄν.: *Τῶδουκι ἐν' ἀλ'πουτίνασμα τοῦ*
μ'λάρ' κὶ πάει σιαπέρα Αἰτωλ. *Ἐπαθὶ αὐτὸς ἀλ'πουτίνασμα,*
ἦταν οὐλον θ'κό τ' αὐτόθ. Ἀπ' τ' ἀλ'πουτίνασμα ἔπαι
κάτ' αὐτόθ.

ἀλεποτινάζω Πελοπν. ἀλουποτινάζω Κεφαλλ. κ. ἄ.
ἀλουπουτ'νάζω Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀλιπουτινάζω Ἡπ.
ἀλ'πουτ'νάζω Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀλαποτ'νάζω ἄγν. τόπ. ἀλουποτινάζω
Πελοπν. (Λάστ.) ἄλουποτινάζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τοῦ ρ. τινάζω.

A) Ἐνεργ. 1) Ἀρπάζω τινὰ μεθ' ὁρμῆς καὶ τινάσσω
βιαίως κατὰ γῆς (ὡς ὁ κυνηγετικὸς κύων ἀρπάζει τὴν ἀλώ-
πεκα ἢ ὡς τινάζουσιν τὸ δέρμα ἀλώπεκος ἢ καὶ ὡς ἡ ἀλώπηξ
ἀρπάζει τὸ θήραμά της καὶ τινάσσει ἢ ἔλκει βιαίως) Ἡπ.
(Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.
κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ. ἄ.: *Τὸν ἀλ'πουτί-*
ναξι καμπόσου Αἰτωλ. *Ἀφ'σι μι, θὰ σ' ἀλ'πουτ'νάξουν!* αὐτόθ.
Συνών. ἀλεποτανύζω. 2) Ὡθῶ, ἀπωθῶ τινὰ βιαίως
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Τὸν ἀλ'πουτίναξαν σήμερα τοὺν πατέ-*
ρα μ' κατὶ παλαιονκιρατᾶδς! Αἰτωλ. Συνών. σπρώχνω.

B) Μέσ. 1) Κινοῦμαι με ἀπειλητικὰς διαθέσεις
Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.): *Ὡρέ, τί μ' ἀλ'πουτ'νάξισι, δέ σι σκιά-*
ζουμι ντίπ! Αἰτωλ. 2) Ὡς μέσ. ἀλληλοπαθές, φιλονικῶ,
διαπληκτίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τὸν ἀφ'κα 'κεῖ*
π' ἀλ'πουτ'νάξουνταν μὲ τὸν δεῖνα.

ἀλεποτόμαρο τό, Πελοπν. (Οἶν. κ. ἄ.) — Λεξ. Λάουνδ.
Μ. Ἐγκυκλ. ἀλουποτόμαρο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσι-
νοχ. Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἄ.) ἀλ'ποτόμαρο Πελοπν. (Ἀρκαδ.
κ. ἄ.) ἀλ'πουτόμαρον Μακεδ. (Σιάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τομάρι. Περὶ τοῦ μετα-
πλασμοῦ τῆς καταλ. εἰς -ο ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ.
καὶ 179.

Δέρμα ἀλώπεκος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλεπεῖα. Πβ. ἀλεπόγωνα.

ἀλεποτορὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀλιπουτορὸς Ἡπ. ἀλ'πουντορὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τορὸς, παρ' ὃ καὶ ντορὸς, θεν τὸ ἀλ'πουντορὸς.

Ἰχνη ἀλώπεκος.

ἀλεπότρυπα ἡ, σύννηθ. ἀλεπότρυπα Πελοπν. Ἀργολ. Γύθ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Οἶν. κ. ἀ.) ἀλουπότρυπα Πελοπν. (Βασαρ.) ἀλ'πότρυπα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀ. ἀλ'πότρυπα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Πάτρ. τρέζ.) ἀλεπουδότρυπα ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τρυπα. Τὸ ἀλεπουδότρυπα ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀλεποῦδες.

Τρυπα, φωλεὰ ἀλώπεκος ἔνθ' ἄν. : Ὁ σκαντζόχερος σὲ λίγο ἤδρε μὲ ἀλ'πότρυπα κ' ἐπῆγε γιὰ νὰ μπῇ μέσα (ἐκ παραμυθ.) Πάτρ. Γλέπω ἔναν καὶ πετεινὰ ἀπὸ τὴν ἀλουπότρυπα μὲ ἕνα χεροκάκκαβο 'ς τὸ κεφάλι (ἐκ παραδ.) Βασαρ. Συνών. *ἀλεποκοίτης I, ἀλεποφωλεῖα. Πβ. ἀλεπόσπηλο. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλεπότρυπα Ἀργολ. Λακων. Μάν. Ἀλ'πότρυπα Αἰτωλ. Ἡπ. Ἀλεπότρυπες Γύθ. Ἀλ'πότρυπες Αἰτωλ. Ἡπ. Ἀλ'πότρυπες Καλάβρυτ. Στρέζ.

ἀλεπού ἡ, ἀλωπού Ἡπ. Δ.Κρήτ. Κύπρ. Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ.) Σίφν. — Λεξ. Βυζ. ἀλουπού Ἀθ. Εὐβ. (Ὁρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γορτυν. Λάστ. Λεντεκ. Μαυρίκ. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σάμ. Τένεδ. κ. ἀ. — Λεξ. Πόππλετ. ἀλεπού κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἀμισ.Κερασ.) ἀλιπού Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἀ.) Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. Λήμν. Σάμ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. ἀλ'πού Εὐβ. (Ἰστ. Στρόπον. κ. ἀ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἀ.) Μακεδ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Βυτίν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Πάτρ. κ. ἀ.) Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ. κ. ἀ.) ἀλαπού Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀλωπώ, ὃ παρ' Ἡσυχ. κατὰ διόρθωσιν τοῦ ἀλωπά. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,96 καὶ ΗΡernot ἐν Mélanges offerts à Schlumberger 212. Οἱ τύπ. ἀλωπού καὶ ἀλουπού καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 1063 (ἐκδ. Wagner σ. 178) «τὴν ἀλωπού τὴν ἄπιστον τὸ πῶς καταμυτώνει» καὶ Γαδάρου διήγ. στ. 2 (ἐκδ. Wagner σ. 124) «ὁ λύκος μὲ τὴν ἀλουπού πῶς ἔπιαν τὸ φαρμάκι». Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Τὸ ζῷον ἀλώπηξ κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἀμισ.Κερασ.) : Φρ. Εἶναι μὲ ἀλεπού ! (ἐπὶ τοῦ πανούργου, ὑπούλου καὶ δολίου. Ἡ μεταφ. χρῆσις ἤδη ἀρχ. διὰ τὴν γνωστὴν πανουργίαν τῆς ἀλώπεκος. Πβ. καὶ Κ.Δ. (Λουκ. Εὐαγγ. 13,32) «πορευθέντες εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ» ἦτοι τῷ Ἡρώδῃ κοιν. Γραιὰ ἀλεπού (ἐπὶ τοῦ παμπονήρου, διότι ἡ γηραιὰ ἀλώπηξ εἶναι ἐμπειροτέρα) πολλαχ. Τῆς ἀλεπούς τὰ μάτια (τὰ χρυσᾶ νομίσματα διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς λάμπσεως) Ἀθῆν. κ. ἀ. Τῆς ἀλεπούς ὁ ὄρκος (ἀστεῖος ὄρκος γινόμενος ὡς ἐξῆς. Τίθεται ἐπὶ μανδηλίου ξυλάριον ἢ ἄχυρον, τὸ ὁποῖον καλεῖται ὁ ὀρκιζόμενος νὰ λάβῃ διὰ τῆς γλώσσης, ἐνῶ δὲ οὗτος ἀνύποπτος προσάγει τὴν γλῶσσαν, ὁ κρατῶν τὸ μανδήλιον ἀρπάξει αὐτὴν κάτωθεν) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) || Παροιμ. Τί θέλ' ἡ ἀλεπού 'ς τὸ

παζάρι ; (δὲν πρέπει κάνεις νὰ μεταβαίνει ὅπου δὲν πρέπει ἢ νὰ ἐπεμβαίνει εἰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνδεχόμενον νὰ ἔχῃ ἐνοχλήσεις, ὡς ἡ ἀλώπηξ δὲν πηγαίνει εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῇ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,465 ἔνθα καὶ αἱ διάφοροι παραλλαγὰι τῆς παροιμ.) σύννηθ. Τί γυρεύει ἡ ἀλεπού 'ς τὰ γουναράδικα ; (οὐδεὶς ἐκουσίως ἐμπίπτει εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του) πολλαχ. Ἡ ἀλ'πού καὶ τὸ παιδί τῆς ἕνα δέρμα ἐκρατῆσαν (ἐπὶ συγγενῶν ἀμφοτέρων κακοήθων) Πελοπν. Τῆς ἀλουπούς τὰ μάτια καὶ τὸ διάβολο παντρεύουν (ὅτι διὰ τῶν χρημάτων τὰ πάντα κατορθώνονται. Πβ. *ἀλεπομμάτης) ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,464. Ὅσου νὰ πάῃ ἡ ἀλ'πού 'ς τοῦ παζάρ' τ'ς πῆραν τοῦ τουμάρ' (ἐπὶ κινδύνου ἐγγυτάτου, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις ν' ἀποφύγῃ) Θεσσ. Ἡ πον'ρὰ ἀλ'πού ἀπ' τὰ δγὼ πονδάρια πιάνει (ἐπὶ πονηροῦ ἐμπλεκομένου ἀνελπίστως εἰς περιπέτειαν) Μακεδ. (Νάουσ.) Ἡ-ρ-ἀλιπού 'ς τοῦ νύπνου τ'ς πιτ'ναρέλλια ἔγλει (ἐπὶ τοῦ φανταζομένου τι ὡς πραγματικόν, διότι τὸ ἐπιθυμεῖ, ἐν γένει δὲ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος πάντοτε τὴν διάνοιαν ἐστραμμένην πρὸς πράγματα, τῶν ὁποίων τὴν ἀπόκτησιν σφοδρῶς ἐπιθυμεῖ) Κυδων. Ἡ ἀλεπού ἐκατὸ χρονῶν καὶ τὸ ἀλεπόπουλλο ἐκατὸ δέκα (ἐπὶ θρασείας καὶ προπετοῦς νεανίσκου ἀντιλέγοντος εἰς πρεσβυτέρους καὶ ἀξιούντος ὅτι καλύτερον αὐτὸς γνωρίζει τὰ πράγματα, ὡς ἐὰν τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἤμπορῇ νὰ εἶναι πολυπειρότερον ἀπὸ αὐτὴν ἢ ἐπὶ τοῦ ἀσυστόλως ψευδομένου) πολλαχ. Ἡ ἀλαπού 'χεν ἀργατεῖαν κ' ἐκείνη σταχολοᾷ (ἐπὶ τοῦ παραμελοῦντος τὴν κυρίαν αὐτοῦ ἐργασίαν καὶ περὶ ἐπουσιώδη καὶ ἄσκοπα καταγινομένου. σταχολοᾷ = συνέλεγε κατόπισθεν τῶν θεριζόντων τοὺς καταλειπομένους ὑπὸ τούτων στάχους. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,459) Τήλ. Ἡ ἀλεπού 'ς τὴν τρυπα τῆς δὲν ἐχώρει, κολοτούθια μάζευγε (ἐπὶ τοῦ ἐνεργοῦντος δυσαναλόγως πρὸς τὰς δυνάμεις του) Εὐβ. (Κύμ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλέπα. β) Σκωπτικῶς ὁ βοσκὸς (διότι καιροφυλακτεῖ νὰ εἰσαγάγῃ τὰ ζῷα πρὸς βοσκήν εἰς ξένον κτῆμα μόλις ἀπουσιάσῃ ὁ ἰδιοκτήτης) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος Ἀθῆν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ. : Ἐγούνωσα τὸ φόρεμα μ' μὲ ἀλεπού Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλεπεῖα. 3) Παιδιὰ κατὰ διάφορον τρόπον παιζομένη ἐκασταχοῦ α) Εἰς τῶν παικτῶν ὀρίζεται ὡς ἀλεπού, οἱ δὲ ἄλλοι ὄρνιθες. Ἡ ἀλώπηξ καταδιώκει τὰς ὄρνιθας. Ἡ κινδυνεύουσα ὄρνις δύναται νὰ πηδήσῃ ὑψηλά, ἂν δὲν τὸ κατορθώσῃ, αἱ λοιπαὶ τὴν περιστοιχιζοῦσαν φωνάζουσιν πούλ πούλ καὶ προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν τὴν ἀλώπεκα. Ἡ θυγομένη ὄρνις γίνεται ἀλώπηξ καὶ συνεχίζεται ἡ παιδιὰ Πελοπν. (Μαντίν.) β) Χαράσσεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κύκλος, εἰς ὃν εἰσέρχεται εἰς τῶν παικτῶν καλούμενος ἀλουπού, πέριξ δὲ αὐτοῦ τοῦ κύκλου στέκουν οἱ συμπαῖκται λοιδοροῦντες τὴν ἀλώπεκα. Τότε αὕτη ρίπτει κατὰ τούτων μανδήλιον φέρον κόμβον, ὃ δὲ κτυπηθεὶς ἀντικαθιστᾷ αὐτὴν εἰς τὸν κύκλον καὶ συνεχίζεται ἡ παιδιὰ. Ἄν ἡ βολὴ ἀποτύχῃ, ἡ ἀλώπηξ ἐξέρχεται βαδίζουσα διὰ τοῦ ἐνὸς ποδὸς διὰ νὰ λάβῃ τὸ μανδήλιον, ἂν δὲ πατήσῃ διὰ τῶν δύο ποδῶν, τύπτεται μέχρις οὗ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κύκλον Κεφαλλ. γ) Εἰς τῶν παικτῶν ὀρίζεται ἀλ'πού, οἱ δὲ ἄλλοι σχηματίζουν κύκλον πέριξ. Κατόπιν συνθήματος ἡ ἀλώπηξ ἀρχίζει νὰ τοὺς καταδιώκῃ, οὗτοι δὲ φεύγοντες προσπαθοῦν νὰ εὗρουν ξύλινόν τι ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ προσκολληθῇ ἕκαστος, διότι δὲν ἔχει πλέον τότε δικαίωμα νὰ τοὺς ἐγγίσῃ. Ὁ κτυπηθεὶς προτοῦ προσκολληθῇ εἰς ξύλον γίνεται ἀλώπηξ καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ Στερελλ. (Αἰ-

